

STAFETTNOVELL

KONSTKOLLO 2018

Skriven och illustrerad av deltagare på Konstkollo sommaren 2018.

Konstkollo arrangeras varje år av Bildkonsten inom Region Jämtland Härjedalen, år 2018 i samarbete med Regional biblioteksverksamhet Jämtland Härjedalen. Deltagarna är mellan 13 och 25 år.

Det här, som jag ska berätta nu, hände för ungefär ett år sedan. Jag har inte berättat det för någon, men nu är jag rädd att något kommer hända mig. Därför skriver jag ner det, så att någon kanske hittar den här boken om jag försvinner.

Det började på skolavslutningskvällen. Tragiskt nog, för att precis ha börjat sommarlovet, så hängde jag på en skolgård. Det var i alla fall inte min skolas skolgård, utan mellanstadieskolan som jag bodde granne med. Jag satt på en gunga och väntade på min kompis Peter-Urban. Han var sen som vanligt. Det brukade hända att han inte ens dök upp. Men jag hade blivit van vid det.

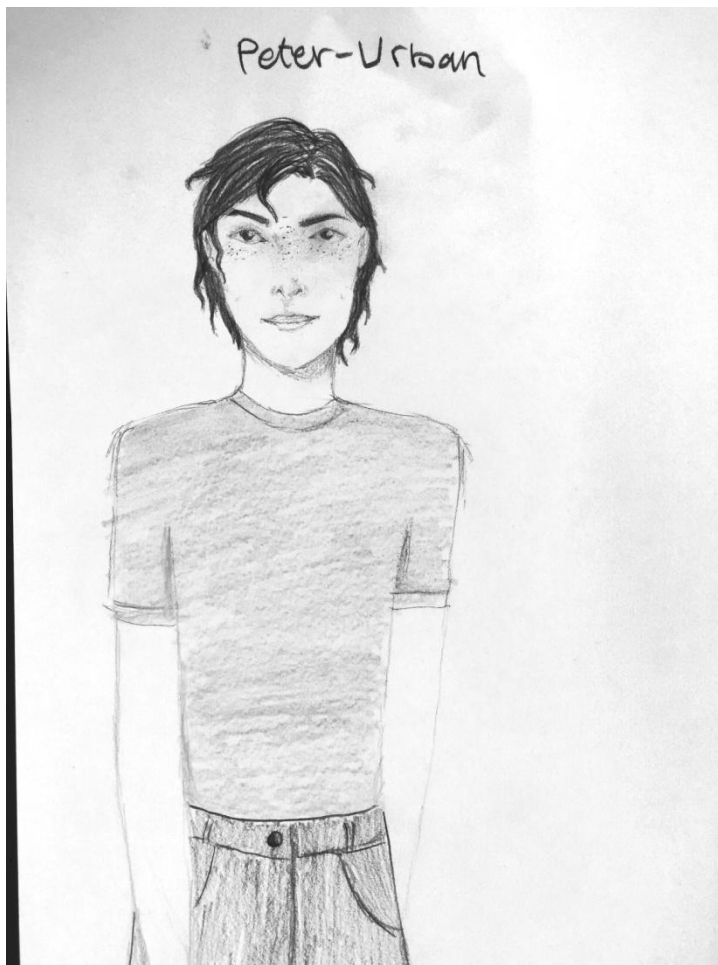

Det hade börjat blåsa med väldig kraft. Mitt långa mörka hår flög fram och tillbaka framför mina ögon. Jag undrade om Peter-Urban var på väg. Det var sent. Jag oroade mig inte för att mina föräldrar skulle bli arga eller något liknande, de brukade ändå inte bry sig. Så länge jag kom hem var de

nöjda. Det som oroade mig var att det började bli mörkt. Jag gillade inte natten, mörkret fyllde mig alltid med obehag.

Jag tog upp min mobil ur fickan på min blå jeansjacka. Ljuset från skärmen bländade mig, och det tog ett tag innan jag kunde se vad klockan visade. 20:35. Inte så sent, men tillräckligt sent för Peter att ha glömt mig. Jag bestämde mig för att vänta i trettio minuter till innan jag gick. Det fanns fortfarande en liten chans att han skulle komma hit. Snart, förhoppningsvis.

Utan att jag hade märkt det hade det blåst upp till storm. Gungan bredvid mig for runt med rasande fart. Den snurrade, och platen stötte i metallställningen med ett högt klingande ljud. Sedan blev det tyst. Nästan så tyst att jag kunde höra mitt eget hjärta slå. Det slutade blåsa helt och hållet. Det skrämde mig. På riktigt. För i den stilla tystnaden hörde jag något. Något som lät väldigt likt Peters röst. Han viskade något. Och när jag reste mig från gungan, i ett försök att hitta vart det kom ifrån, blev det tyst igen. Och nu var jag rädd att något hänt min bästa vän Peter-Urban.

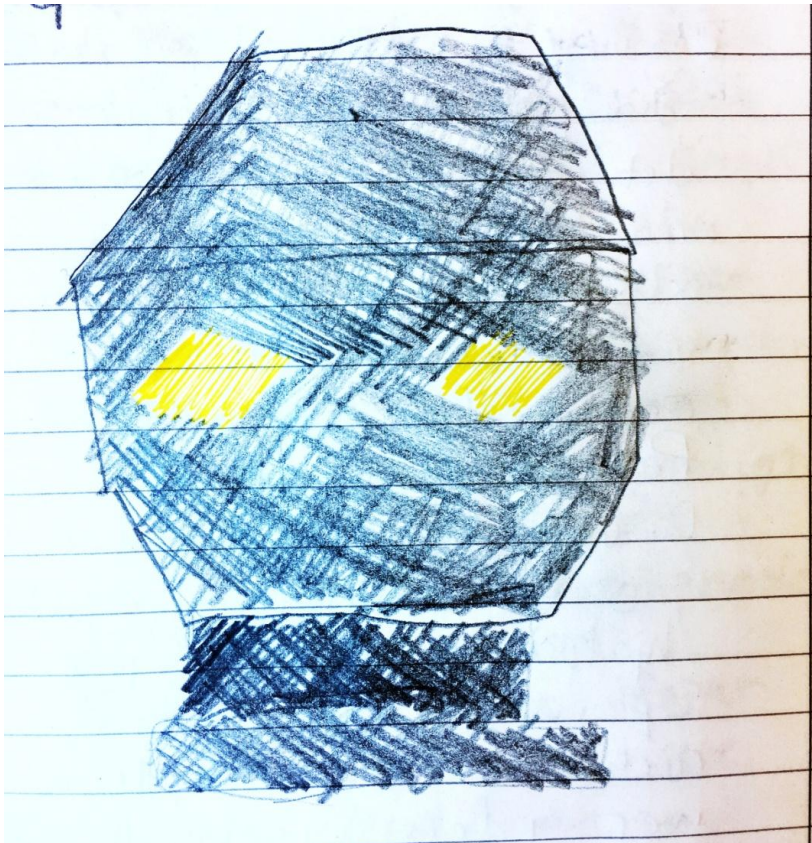

Jag kände hur det blev vått i armhålorna. Var det på grund av situationen eller för att jag bodde i Karlskrona? Jag visste inte. Jag försökte komma ihåg vart ifrån jag hört P-Us röst. Det var nog från den ensamma rutschkanan beslutade jag. Rutschkanan hade ett rykte om att den som åkte ner i den cylinderformade kanan samtidigt som den sa ett speciellt ord skulle färdas till en annan värld. Det hade mest varit ett skämt för att lura de yngre eleverna hade min kusin som gick här sagt... Det var tills hon själv försvann för tre år sedan. Polisen letade i ett halvår tills det lagts ner. Kim hittades aldrig.

Jag skulle inte direkt säga att jag var så speciellt skraj för den där rutschkanan, men det kändes väldigt obehagligt att vara ensam och så sent på kvällen. Men hur som helst så bestämde jag mig för att gå fram till kanan, eftersom jag hört P-Us röst därifrån. Vad skulle kunna hända direkt? Det var ju bara min vän. Efter att jag gått ungefär 3 meter så mullrade det till i himlen. Det kommer att bli åska tänkte jag, samtidigt som jag gick en bit närmare.

"Peter-Urban?", sa jag, "är du där?". Inget svar. Jag suckade högt och precis då slog blixten ner på gungan där jag tidigare satt. Jag föll till marken och skyddade mitt ansikte med händerna. Plötsligt så hörde jag något i buskarna lite längre bort. Jag kisade med ögonen för att se bättre. Bara några meter ifrån den rykande gungan, vid buskarna, stod en djurliknande svart gestalt. Jag kvävde ett skrik och kröp försiktigt in under en bänk. Tårarna brände under ögonlocken.

Den svarta gestalten gick mot mig med tunga, släpande steg. Jag höll andan och försökte ligga helt stilla. Gestalten var någon meter ifrån mig, bara. Jag kunde urskilja ansiktsdragen tydligt. Alla linjer var kantiga och väldigt definierade. Gula ögon som satt alldeles för långt ifrån varandra stirrade på mig. Gestalten, monstret, var farligt nära. Jag tänkte att nu dör jag.

Men plötsligt såg jag P-Us fräkniga ansikte bakom en buske. Han sprang mot mig och monstret, hans bruna hår flygandes åt alla håll. Monstret vände sig mot honom och skrek. Eller snarare lät den som om den satt något i halsen. Monstret började springa efter P-U. Chockerande nog sprang P-U till rutschkanan. Han klättrade smidigt upp, monstret tätt i hämlarna. P-U slängde sig ner i kanan. Jag såg hans läppar röra sig, men visste inte vad han sa. På en sekund var han, och monstret som tagit tag i hans arm, försvunna. Det enda kvar på skolgården var jag och en olycksbådande tystnad.

Jag visste inte vad jag skulle göra, jag trodde knappt att det var sant. Jag bestämde mig för att bara sitta och vila en stund borta vid vinbärsbuskarna. Sedan slog det mig att Peter-Urban hade försvunnit. Varför satt jag bara här, jag måste hjälpa honom! Så jag sprang tillbaka till rutschkanan och tittade ner i den mörka tunneln.

"Peter-Urban!" skrek jag. Inget svar.

Jag var tvungen att hoppa ner, men vad var det för ord man skulle ropa? Jag tänkte; vad är det för någonting Peter-Urban brukar säga? Toodiloo!

Det var det skattretande sättet han brukade hälsa på mig varje gång vi träffades. Så fort han så det skrattade jag och då skrattade han. Jag skickade ett meddelande hem om att jag sov över hos P-U och så kastade jag mig ner.

"Toodiloo!"

~

Starkt lila ljus bländade mina ögon och det lät som en skrattmåss i slow motion. Det tog ett tag att kvicka till, men när jag öppnade ögonen såg jag blått gräs utspritt. Men det var inte det som fångade min uppmärksamhet... Jag såg en flicka med rufsigt hår i hundpositionen framför mig. Kim?!

Jag blundade och skakade på huvudet. Jag öppnade ögonen igen, men Kim stod fortfarande framför mig. Jag gick närmare och knackade henne på axeln, utan att få någon reaktion. Jag knuffade henne lite lätt men ingenting hände. Hennes bruna ögon stirrade ofokuserat framåt. Jag viftade med handen framför Kim, när hon plötsligt ryckte till. Hon sträckte på sig och blinkade mot mig.

"Tja" sa jag.

Kim såg på mig med en fundersam och drömmande blick. Det verkade inte som att hon tänkte säga något, så jag berättade för henne om allt som hänt den senaste timmen. När jag hade pratat färdigt var hon helt tyst, som om hon stod och tänkte.

"Så din vän försvann hit, precis som jag?" sa hon till slut. "Tillsammans med ett monster?"

Jag nickade.

"Så du tänker hitta honom? Peter-Urban?" sa Kim fundersamt.

Jag nickade igen.

"Och sedan tänker du försöka ta dig hem?"

"Ja."

"Då är jag på. Jag gör vad som helst för att få komma härifrån" sa Kim med en bestämd glimt i ögonen.

Varken jag eller Kim hade någon aning om vart vi var på väg, eller hur vi skulle hitta P-U, men Kim såg ändå väldigt självsäker ut. Innan vi började gå hade jag visat vilket håll jag kom ifrån, och då tyckte Kim att vi skulle gå i motsatt riktning.

Det var stillsamt, och mycket färre monster än jag hade förväntat mig. Vi hade inte sett en enda levande varelse. Det var helt tyst, förutom mina och Kims fotsteg.

"Du ser ut att behöva ta en rast" sa Kim och log.

Jag log tillbaka och tittade upp på himlen. Solen hade börjat gå upp. Vi hade alltså gått hela natten. Jag hade inte ens märkt att jag var trött, men

nu sjönk jag ner i det blå gräset. När jag låg där undrade jag hur länge P-U hade känt till den här världen. Han hade sett förvånansvärt säker ut när han åkte nerför ruschkanan med monstret efter sig. Som att han visste precis vad som skulle hända. Jag stängde ögonen och somnade på en gång.

Ljudet av fågelsång väckte mig och det kändes nästan som att jag var hemma. En bit bort låg Kim, fortfarande sovande. Jag satte mig upp och såg att solen stod mitt på himlen. Jag reste mig och insåg att jag inte hade ätit något på vad som kändes som en evighet, och bestämde mig för att leta reda på någon typ av mat. Efter att ha letat ett tag hittade jag någon sorts fruktträd. Jag klättrade en liten bit upp innan jag föll till backen. Pinsamt nog hade Kim vaknat precis i tid till att se mitt fall. Hon tittade på mig och log.

”Behöver du hjälp?”

”Nejdå, det här går *fantastiskt*” svarade jag och reste mig upp.

Kim brast ut i skratt och klättrade upp i trädet, som om det var hur lätt som helst. När jag gick närmare kastade hon något som liknade ett äpple till mig. Jag tog en tugga och frukten smakade faktiskt helt okej.

Vi satte oss i gräset och åt. Jag hade precis satt tänderna i den sista frukten när jag hörde ett kvävt morrande. En gestalt som jag mycket väl kände igen närmade sig oss.

”Vad gör vi nu?” viskade jag till Kim.

”Springer?” viskade hon tillbaka.

Jag nickade och en sekund senare sprang vi båda i full fart. Kim var betydligt mycket snabbare än mig och jag halkade efter. Hon vände sig mot mig och panik spred sig i hennes ansikte. Jag saktade ner och vände på huvudet. I ögonvrån såg jag monstret, bara någon meter bakom mig. Jag tvingade mig själv att springa ännu snabbare och lungorna brände av ansträngning. Jag var så fokuserad på att springa ikapp Kim att jag inte såg trädroten som stack upp ur backen. Jag snubblade och föll med huvudet först.

Kim vände sig om och sprang mot mig. Jag kunde se monstret komma närmare och närmare. Inte en sekund för tidigt ryckte Kim upp mig från backen och släpade med mig efter sig. Plötsligt sträcktes en hand ner från ett träd framför oss. Utan att tveka tog Kim tag i den och drogs upp. Sedan sträcktes handen ner igen, och jag tog den. Väl uppe i trädet blundade jag och andades ut. När jag öppnade ögonen var det första jag såg ett välbekant fräknigt ansikte som log mot mig. Jag var så chockad att jag inte kunde göra något annat än att stirra på P-U. Han log ännu bredare och berättade sedan att han hade hittat den här världen för ett år sedan när han letade efter Kim. Sedan dess hade han gått hit ibland och utforskat.

När vi var säkra på att monstret var borta gick vi tillsammans genom skogen till gläntan där jag hittat Kim. P-U skrek *Toodiloo* och vi var tillbaka på mellanstadieskolan där allt började.

~

Jag stänger igen boken jag skrivit ner allt i och tittar ut genom mitt fönster. Jag borde ha anat redan då, för ett år sedan, att det inte var över. Jag lägger boken längst ner i min ryggsäck och springer ut i kvällsmörkret. Jag tar min gröna cykel och cyklar till nästa kvarter där P-U bor. Han och Kim sitter på altanen och läser. Jag sladdar in på gården och springer fram till dem. Kim tittar upp och när hon får syn på mig släpper hon boken och knuffar till P-U.

"Jag tror att det är tillbaka" flåsar jag, andfådd av cykelturen. P-U tittar fundersamt på mig, och Kim sparkar i marken och svär.

"Vad gör vi?" frågar jag P-U.

"Vi måste stänga portalen" mumlar han.

"Hur har du tänkt att vi ska lyckas med det?" frågar Kim.

Till svar skakar P-U på huvudet. Jag inser att vi först och främst måste hitta monstret. Jag vinkar till Kim och P-U att de ska följa efter mig, och hoppar upp på min cykel. När vi kommer fram till mellanstadieskolan kastar vi oss av cyklarna, och springer in på gården. Till min förvåning är det helt tyst. Jag ser mig omkring, men det är helt tomt förutom två tjejer som sitter och gungar.

"Det är ingenting här" säger Kim, "du kanske hade fel, det kanske fortfarande är i den andra världen?"

"Ja" svarar jag, även om jag inte är övertygad.

Plötsligt hör jag ett skrik. Jag vänder mig om samtidigt som Kim och P-U. Flickorna står hopkurade bakom gungställningen, och framför dem står monstret. Jag tar några steg bakåt och försöker andas så tyst som möjligt.

"Vad gör vi nu?" viskar Kim.

"Vi måste till den andra världen" säger P-U, alldeles för högt.

Monstret vänder på huvudet och går mot oss.

"Spring!" skriker jag, och Kim och P-U springer efter mig till rutschkanan. Tillsammans kastar vi oss ner i den och tvekar inte innan vi fortsätter springa, nu i den andra världen. Jag hör monstret ryta, vilket betyder att det också har tagit sig igenom.

Vi fortsätter att springa tills jag lägger märke till trädet som P-U räddade oss i förra gången vi var här. Jag börjar klättra, och Kim och P-U följer efter. Jag pustar ut när monstret passerar nedanför oss.

"Vad gör vi nu? Vi kan inte sitta här för alltid" säger jag.

"Vi måste stänga portalen" svarar P-U.

"Jag vet! Du säger det hela tiden men vet du ens *hur* vi ska göra det?"
fräser jag åt honom.

"Sluta!" ryter Kim. "Det där löser knappast något."

Jag suckar och tittar ner på marken.

"Hur kommer det sig att monstret inte rymde när Kim var fast här då?"
mumlar jag för mig själv. "Inget av det här är logiskt."

P-U spärrar upp ögonen och drar fingrarna genom håret.

"Det *är* logiskt! När Kim åkte hit första gången hade portalen aldrig varit öppen förut. Det var hon som öppnade den för första gången genom att skrika *Toodiloo*. Eftersom att hon stannade här stängdes den. Sedan när jag åkte hit öppnade jag den igen, men eftersom att jag återvände till vår värld stängdes den inte. Jag tror... att någon av oss måste stanna kvar här" säger P-U.

"Det stämmer inte. Kim var kvar här när monstret flydde till vår värld" säger jag.

"Men jag var inte vaken, det var som att jag inte var där, som att något försökte hålla portalen öppen genom att stanna tiden runt mig" säger Kim.

"Om jag stannar här kommer portalen att stängas!"

"Men monstret kan bara stanna dig igen!" utbrister jag.

"Inte om det inte kan hitta mig! Jag kan stanna här och gömma mig!"

"Det skulle faktiskt kunna fungera!" säger P-U.

"Håll inte med henne!" skriker jag.

"Hon har ju rätt!" skriker han tillbaka.

Jag blundar och tar ett djupt andetag.

"Jag borde göra det istället. Du har redan varit fast här en gång Kim, du borde inte behöva vara det igen" säger jag tyst.

"Allt det här är mitt fel från början" svarar hon. "Det är värt ett försök."
P-U tittar på mig och ler med ena mungipan. Jag skakar på huvudet åt både honom och åt Kim.

"Om ni springer till portalen så stannar jag här. Monstret borde vara nog långt borta för att ge er ett försprång" säger Kim.

P-U nickar och ler mot henne innan han börjar klättra ner från trädet. Jag kastar mig i Kims famn och kramar om henne.

"Din kompis väntar på dig" säger hon.

Jag nickar och klättrar långsamt ner från trädet. P-U är några meter framför mig, så jag torkar tårarna och springer ikapp honom. Bakom oss hör jag hur kvistar bryts, men jag vänder mig inte om.

"Todiloo!" skriker P-U, så högt att hans röst ekar genom skogen.
För sista gången någonsin färdas vi genom portalen till vår värld och landar nedanför rutschkanans slut. De två flickorna är inte kvar, och det känns tomt utan Kim.

"Nu då?" säger P-U och ler med tårar i ögonen.

Jag inser att jag fortfarande har på mig min ryggsäck. Jag tar av den och drar upp dragkedjan. Min bok ligger kvar på botten. Jag tar upp den och tittar på P-U.

”Håll i den här” säger jag och sätter mig på knä i gräset.

Jag börjar gräva, och P-U sätter sig bredvid mig och hjälper till. Efter ett tag har vi lyckats gräva en ganska djup grop. Jag lägger ner boken och täcker över den med jord. Vi ställer oss upp och jag borstar av mina byxor.

Jag tar upp en sten från marken och ristar in ett ord på rutschkanans sida.

Toodiloo.